

ולדעת רבי יהודה – כל שנגעו בהם עמי הארץ ברגל בלבד, מאחר שלא נטמאו ברגל, גם לאחר הרגל **טהורים הם**.

והנה היה מקום לומר, שטעמו של רבי יהודה הוא, משום שברגל החשיבו חכמים את עמי הארץ טהורים לכל דבר, והסמיכו זאת על הכתוב "וַיִּצְרֹף כָּל אִישׁ יִשְׂרָאֵל אֶל הָעִיר כְּאִשׁ אֶחָד חֲבָרִים" (שופטים כ" י"א), ומהטעם הזה, כשם שברגל אין דבר נטמא מהם, כך אינו נטמא אחר הרגל מחמת נגיעתם בו ברגל.

אולם רחבא לימוד, שטעמו של רבי יהודה הוא, משום שהתירו סופם משום תחילתם, כלומר, האופן שטיהר רבי אחר הרגל מה שנגעו בו עמי הארץ ברגל, הוא כשנגעו בדברים שהחל למוכרם לרבים ברגל, שהם בלבד טהורים גם אחר הרגל, כי אם היו נעשים טמאים אחר הרגל, היה נמנע מלהתחיל למוכרם ברגל, אבל דברים שלא החל למכור ברגל, אם נגעו בהם עמי הארץ ברגל, לאחר הרגל טמאים הם למפרע.

דף י"ב

איסור הוצאה ביום טוב

מלאכת הוצאה היא מהמלאכות האסורות בשבת, [ובכללה, שמוציא דבר שיש לו חשיבות מרשות היחיד ומניחו ברשות הרבים, ומתולדותיה, ההכנסה מרשות הרבים לרשות היחיד, וההעברה ארבע אמות ברשות הרבים]. ובמשנתו מבואר, שנחלקו בית שמאי ובית הלל, אם ביום טוב מותר להוציא קטן או לולב או ספר תורה. ונאמרו שני אופנים בביאור מחלוקתם.

א. נחלקו בעיקר איסור הוצאה.

לדברי רבה, מחלוקת בית שמאי ובית הלל היא בעיקר דין הוצאה ביום טוב.

לדעת בית שמאי – יש ערוב והוצאה ליום טוב כמו לשבת, כלומר, כשם שנאסרה מלאכת הוצאה בשבת, ולכן נתקנו הלכות עירובי חצרות, כך נאסרה מלאכת הוצאה ביום טוב, ויש בו דיני עירובי חצרות^א. אמנם דווקא הוצאה שלא לצורך אוכל נפש

^א כן פירש רש"י. וקשה, מאי צריך עירובי חצרות גבי יום טוב, הא בלאו הכי מותר לטלטל מחצר לחצר